

8. LUKU

LEIKKUUMIESTEN HUUTO

Yhteiskunnan vanhoilliset ainekset — Talonpojat, maanviljelijät — Uudet olosuhteet kristikunnassa — Maan jakamiskiihotus — Sen syyt — Kulta- ja hopearahakanta tekijänä — Raamatun ennustus käy täytäntöön — Näiden asiain yhteys suuren päivän taistelun kanssa

”Ei heidän hopeansa eikä kultansakaan voi heitä pelastaa Herran vihan päivänä.” – Sef. 1:18

SE, joka huolellisesti on tutkinut maailman historiaa, voi vielä epäillä lopullista tulosta, vaikkakin hän on seurannut esitystämme ja havainnut siinä esitettyjen tosiasiain oikeaperäisyyden sekä siitä tehdyt johtopäätökset. Hän sanonee itselleen: ”Tekijä unohtaa, että koko sivistyneessä ja puoleksi sivistyneessä maailmassa on lukuisia ja varsin etevä yhteiskuntaluokka, joka aina on muodostanut yhteiskunnan selkänöjan — maanviljelijät.” Mutta niin ei ole; emme ole unohtaneet sitä emmekä jätä huomioon ottamatta tämän säädyn merkitystä. Menneisyyden historia osoittaa, että Euroopassa olisi ollut usein vallankumouksia, jos ei tätä vanhoillista yhteiskunta-ainesta olisi ollut. Ranskan väkivaltaiset mullistukset olivat pääasiassa suurempien kaupunkien työtätekevien luokkien työtä, ja vanhoilliset talonpojat saattoivat taas rauhan maahan. Syyt tähän eivät ole vaikeita löytää. Ensiksikin on talonpojan elämä vähemmän kiihottavaa, ja he joutuvat vähemmän tekemisiin muiden yhteiskuntaluokkien kanssa. Toiseksi on hänen mielensä vähemmän suuntautunut rikkauden etuihin, ja rikkauden loiston kaipuu ei ole vielä oikein herännyt hänessä. Edelleen on hän enemmän tai vähemmän sidottu maahan ja riippuvainen yksistään siitä, sekä toivoo, että luonto palkitsee hänen vaivansa. Sen lisäksi on hänen kasvatuksensa ja niin ollen hänen henkinen valvovaisuutensa ja eloisuutensa tähän saakka ollut hyvin vähäinen. Kaiken tämän tähden on sivistyneen maailman talonpoikaisuutta aina pidetty tyytyväisyyden esikuvana.

Mutta viimeiset kolmekymmentä vuotta ovat tuoneet mukanaan ihmeellisen muutoksen talonpoikain oloihin — monessa suhteessa heidän edukseen. Englannin, Kanadan ja Yhdysvaltain maaväestö on aina ollut korkeammalla sivistysasteella kuin muun maailman; vaikkei sillä olekaan koulusivistystä, on se ollut älykäästä ja valvovaa. Yhdysvalloissa saattoi sisällissota nämä maanviljelijät kosketukseen eri yhteiskuntaluokkien ja maahan muuttaneiden kanssa, ja tästä johtui joku määrä tietoa asioista ja olosuhteista. Tämä kehitti heidän ajatusvoimaansa enemmän kuin menneiden vuosisatojen yksitoikkoisuus ja opetti heitä pitämään arvossa kaupunkiasukasten elämää ja ajatustapaa. Nyt eivät vanhat tavalliset koulut olleet enää kyllin hyviä, vaan maan nuoriso tunkeili korkeampiin kouluihin ja seminaareihin, ja heidän nopeasta kehittymisestään johtui myös kirjallisuuden, erittäinkin sanomalehtien kukoistus, ja tämä on ollut suurena apuna Yhdysvaltain asukkaiden valistamisessa. Seurauksena siitä oli, että monta kaupunkiasukasten liikeperiaatetta jne. sovitettiin pian maanviljelyksen alalle, ja sitä paitsi tulivat maanviljelyskoneet käytäntöön, jotka vapauttivat talonpojat paljosta työstä ja suuressa määrin kartuttivat hänen maansa voittoa. Kaikesta tästä aiheutui hyvinvointia, mutta se herätti myös maanviljelijässä rikkauden, loiston ja mukavuuden halun ja samalla kertaa jonkinlaisen

tyytymättömyyden olosuhteisiin, vaikka nämä ovatkin paremmat kuin ne, joissa muiden maiden talonpojat elävät.

Samalla tavalla vaikutti ranskalais-saksalainen sota noiden kahden valtion kansoihin, vaikkakin paljon vähemmässä määrässä ja epäsuoremmalla tavalla. Sodan jälkeen jatkuva jännitys on pakottanut nämä kaksi valtaa ja niiden kanssa Itävallan, Italian ja Venäjän laajoihin sotavarustuksiin. Seurauksena tästä oli se, että yleinen asevelvollisuus on saatettu voimaan ja jokainen nuori mies saa sen kautta sotilaskasvatuksen ja tulee kosketukseen eri aineiden kanssa. Sitä paitsi on kasarmeissa määrätyt tunnit olleet omistettut kirjallisille opinnoille, ja kaikki tämä on lisännyt yleistä sivistystä. Vaikka seisovain armeijain perustaminen alussa näytti olevan rikos kansaa vastaan, vahingoksi sen menestymiselle, sen tähden että jokainen nuori mies sen kautta temmattiin pois yhteiskunnallisesta toiminnasta 1-3 vuoden ajaksi, niin on se kumminkin osoittautunut valistuksen lähteeksi, jonka vaikutuksen kautta kansat ovat heränneet suurempaan toimintaan ja kunnianhaluun kuin koskaan ennen. Ja mitä enemmän valistus on kasvanut ja kansa on tullut kosketukseen kaupunkielämän ja rikkauden mukavuuksien ja etujen kanssa, sitä enemmän on myös tyytymättömyys levinnyt – tunne siitä, että toisilla on paremmin, ja että täytyy koettaa parantaa asemaansa; ja sitä tehtäessä ei aina ole oltu niin omantunnontarkkoja keinojen valinnassa.

Niin ikään on uskonnollinen tietämättömyys ja taikausko suureksi osaksi kadonnut, vaikka roomalais-kreikkalaisen kirkon vaikutus vielä on hyvin suuri. Kokonaisuuteen nähden on kumminkin tapahtunut huomattava muutos uskonnollisella alalla kaikkien luokkien keskuudessa. Protestanteilla on tosin vielä jumalisuuden ulkonainen muoto, mutta kansanjoukot ovat kadottaneet kaiken arvonantonsa. Nk. korkea kritiikki ja kehitysoppi ovat myös hälvittäneet Jumalan sanan kunnioitusta.

Nämä vaikutukset ovat jo vuosikausia olleet kristikunnan vanhoillisten kantajoukkojen keskuudessa ja saaneet aikaan muutoksen sen ajatuksissa ja pyrkimyksissä, ja nyt on vielä olemassa eräs voimakas vaikutus, joka vähentää tämän luokan hyvinvointia. Vuodesta 1885 ovat nimittäin maanviljelystuotteiden hinnat alituisesti laskeneet, ja talonpojat ovat koettaneet käyttämällä maanviljelyskoneita ja lisäämällä tuotantoa saada korvauksen kärsimästään tappiosta. Mutta tämä on onnistunut ainoastaan osittain, eikä toivo hintojen nousemisestakaan ole pitänyt paikkaansa.

Euroopan maanviljelijät ovat tässä kärsineet enemmän kuin Amerikan, koska heillä tavallisesti on ollut ainoastaan pieniä maatiloja, koska he usein ovat olleet velkaantuneita ja koska heillä siten on ollut vaikea hankkia koneita, jonka tähden he ovat saaneet kärsiä vahinkoa hintojen alenemisesta.

Valtiomiehet, filosofit ja tiedemiehet ovat liian pikaisesti tehneet sen johtopäätöksen, että tämä hintojen laskeminen on johtunut liikatuotannosta. Mutta muut ovat tutkineet asiaa paremmin ja huomanneet, että niin ei ole; sillä maailman vilja-aitoissa ei ole runsaita varastoja tulevan vuoden tarpeita varten. Päinvastoin jää nyt ainoastaan mitättömiä varastoja jäljelle vuodesta toiseen. Maailma ei todellisuudessa tuota vehnää enemmän kuin se tarvitsee. Erään tilaston mukaan, jonka Mr. R. Lindblom, Chicagon kauppayhdistyksen jäsen, vuonna 1895 esitti eräässä kirjoituksessa Yhdysvaltain maanviljelysosastolle,

olivat parhaimpien vehnää tuottavien maiden sadot vuonna 1883 ja vuonna 1893 seuraavat:

	1883	1893
Englanti	76 milj. bushelia	53 milj. bushelia
Ranska	286 ” ”	277 ” ”
Venäjä	273 ” ”	252 ” ”
Yhdysvallat	94 ” ”	396 ” ”
Italia	128 ” ”	119 ” ”
<u>Intia</u>	<u>287 ” ”</u>	<u>266 ” ”</u>
Yhteensä	1565 milj. bushelia	1479 milj. bushelia

Edellisestä käy selville, että nämä maat tuottivat vuonna 1893 86 miljoonaa bushelia vähemmän kuin 10 vuotta aikaisemmin, kun taas tuotanto Argentiinassa lisääntyi ainoastaan 60 miljoonalla bushelilla.

Mikä nyt lieneekään syynä tähän vehnän hinnan laskuun — se on käsittänyt viimeisinä vuosina myös kaikki muut viljalajit — niin on kumminkin tosiasia, että se kovasti rasittaa sekä Euroopan että Amerikan maanviljelijäin elämää. Monien amerikkalaisten maanviljelijäin, joilla on kiinnitysvelka tai vähittäisostovelkaa koneista, on hyvin vaikea selviytyä hyvinäkin vuosina. He syyttävät lainan antajia ja myös, vaikka usein syyttä, korkeita viljankuljetuksesta johtuvia rahteja, ja Euroopan maanmiehet vetoavat hallituksiinsa suojelustullien aikaansaamiseksi viljan maahan tuomista vastaan muista maista, saadakseen kyllin maksua menojojensa peittämiseksi ja kohtuullisen korvauksen työstään.

Nämä asianhaarat suuntaavat meidän huomiomme apostoli Jaakobin ennustukseen evankeliumikauden viimeisistä päivistä. Puhuttuaan rikkauksien kasaantumisesta ja siitä hädästä, joka johtuu siitä, hän osoittaa meille, että tämän hädän välittömänä syynä on levottomuus, yhteiskunnan tähän saakka vanhoillisen osan, nimittäin maanmiesten, keskuudessa. Hän näyttää esittäneen asian aivan niin kuin jokainen tarkkaava huomion tekijä voi sen nyt nähdä, ja selittäen hän lisää, että tämä on tulos petoksesta. Hän sanoo: ”Katso työmiesten palkka, jonka (te rikkaat) olette heiltä, vainioittenne niittäjiltä, pidättäneet, huutaa luotanne, ja leikkuumiesten valittelut ovat tunkeneet Herran Seebaotin korviin.” — Jaak. 5:1-9

Missä on petos? Todellisuudessa ei voida väittää, että työnantajat meidän aikamme voivat ylimalkaan pettää työntekijöiltä heidän palkkaansa, sillä laki suojelee nyt paremmin kuin koskaan ennen palkkaa nauttivaa työntekijää tappiolta. Jos ei hän saa palkkaansa, voi hän ottaa haltuunsa ja myydä isäntänsä omaisuuden, ja useimmissa tapauksissa on hänellä etuoikeus saamamiesten kesken. Ennustuksen täytyy sen tähden tarkoittaa maanviljelijöitä ylimalkaan, jotka hankkivat ihmiskunnalle ravintoa. Meidän täytyy sen tähden odottaa löytävämme yleinen lainsäädäntö, joka koskee samalla tavalla ”leikkuumiehiä” kaikkialla maailmassa, ja me voimme odottaa, että sellainen yleinen laki perustuu temppuihin ja petokseen, joita rikkaat ovat käyttäneet taatakseen lainsäädäntötietä itselleen etuja. Jos me huomaamme sellaisen, niin me voimme olla vakuutettuja siitä, että se vastaa ennustusta. Uskomme ja koetamme osoittaa, että tämä ennustus täyttyi hopean arvon laskemisen kautta.

Mutta älköön kukaan uskoko, että me väitämme tai odotamme, että hopea asetetaan entiseen arvoonsa maailman arvokkaimpana maksuvälineenä — vielä vähemmän, että me esittäisimme sen yleismaailmalliseksi keinoksi tulevaa hätää vastaan. Päinvastoin, Jaakobin ennustus vakuuttaa meille, että hopeaa ei aseteta entiseen valta-asemaansa maksuvälineenä. Me tahdomme ainoastaan osoittaa ennustuksen täyttymisen ja auttaa niitä, jotka toivovat sitä, käyttämään hyödykseen sitä valoa, jonka se heittää maailman nykyiseen ja tulevaisen hätään.

Hopean arvon laskeminen on hyödyksi muutamille ”kristikunnan” luokille ja vahingoksi toisille. Se on vahingoksi niille, jotka viljelevät vehnää, riisiä ja puuvillaa, koska heidän myydessään tuotteitaan täytyy kilpailla niiden maiden kanssa, jotka myyvät hopeakannan mukaan, ja niin muodoin he myyvät itse asiassa kaiken arvossa alentuneen hopean mukaan, kun taas heidän täytyy maksaa maa, työvälineet, vaatteet, työ ja korot kultakannan mukaan. Jokaisesta summasta, jonka he ottavat vastaan hopeassa ja maksavat kullassa, he kadottavat puolet. Vuonna 1873, ennen kuin kristikunnan kansat alensivat hopean arvon, oli hopeadollari 2 centtiä enemmän kuin kultadollari, mutta tämän lainsäädännön eli rahalaitoksen järjestämisen kautta vaaditaan nyt kaksi hopeadollaria vastaamaan yhtä kultadollaria (todellisessa arvossa; siinä maassa, missä hopeadollari tai hopearaha on leimattu, se vastaa setelien tavoin nimellistä arvoa). Sanottakoon, että hopean arvo on vähentynyt puolella, tai että kullan arvo on kaksinkertaistunut — asia on sama. Bushel vehnää maksoi niin muodoin:

1872	hopeassa 1,51 dollaria	kullassa 1,54 dollaria
1878	” 1,34 ”	” 1,19 ”
1894	” 1,24 ”	” 0,61 ”

Vehnän hinnat ovat siis laskeneet hyvin vähän niissä maissa, joissa vielä on hopeakanta; kova hinnan laskeminen on tapahtunut niissä maissa, joissa on kultakanta — kristikunnassa. Englanti, maailman suurin vehnän maahantuoja, ostaa nyt Intiasta samalla kultamäärällä kaksi kertaa niin paljon vehnää, kuin ennen hopean arvon alentumista. Riisin ja puuvillan viljelijät Yhdysvalloissa kärsivät samasta syystä, sillä riisiä ja puuvillaa viljellään maissa, joissa on hopeakanta, ja voidaan ostaa niistä maista, jotka ovat ottaneet käytäntöön kultakannan, puolella entisestä hinnasta.

Ja niitä, jotka viljelevät muita maataloustuotteita, kohtaa epäsuorasti sama vaikeus; sillä kun vehnän, puuvillan ja riisin viljelijät ovat huomanneet, etteivät he edes kasvaneen tuotannon kautta voi hankkia itselleen samaa ansiota kuin ennen, niin he ryhtyvät viljelemään muita tuotteita, joiden hinta ei vielä ole niin laskenut, ja aiheuttavat niin muodoin liikatuotannon kautta hinnan laskun näilläkin aloilla. Seurauksena tästä täytyy lopullisesti kaikkien luokkien jossain määrin kärsiä kaiken tämän painoa.

Mutta mitkä luokat hyötyvät hopeakannan poistamisesta? Useammatkin; ensinnäkin pankkiirit ja rahan lainaajat, koska koko heidän omaisuutensa ja korkotulonsa ovat kasvaneet arvossa kaksinkertaisesti sen kautta, että nyt voi saada kaksi kertaa niin paljon kuin ennen samalla rahasummalla. Sitä paitsi hyötyvät siitä kaikki vakinaispalkkaiset virkamiehet, konttoristit ja työntekijät. Saakootpa 10 dollaria viikossa, päivässä tai tunnissa,

voivat he ostaa kaksi kertaa niin paljon puuvillaa, villaa, vehnää jne. kuin ennen ja niin ollen melkein kaksinkertaisesti näistä tuotteista valmistettua tavaraa.

Kun maanviljelijät Yhdysvalloissa ottivat puheeksi hopeakysymyksen nähdessään ensimmäisinä syyt vaikeuksiin, niin näytti yhteen aikaan siltä, että hopean kannattajat voittaisivat parlamenttivaaleissa vuonna 1896. Mutta kun jokainen katsoi omia etujaan, niin alkoivat varakkaat, virkamiehet, konttoristit ja työntekijät huomata, että kultakanta olisi heidän hyödykseen. Farmarit epäilivät omaa arvostelukykyään ja antoivat pankki- miesten johtaa itseään vastoin omia etujaan, ja hopea kärsi niin muodoin tappion siinä valtakunnassa, jolle se oli kaikkein tärkein — ainoassa valtakunnassa, joka erinomaisen vientinsä ja tuontinsa kautta olisi voinut painaa vaa'an hopean takaisin asettamisen eduksi sen muinaiseen raha-arvoon.

Nyt on asia kumminkin toivoton. Hopea ei koskaan saa sitä asemaa, jonka se kadotti vuonna 1873; sillä kun itsekkyyks on voimassa oleva mittapuu, ja kun maanviljelijät, vaikka ovatkin lukuisin luokka, eivät kumminkaan muodosta enemmistöä, niin ei heidän vaikutuksensa vastaa niiden vaikutusta, jotka itsekkäiden etujensa tähden tahtovat säilyttää kultakannan. Maanviljelijä raukat! Leikkuumies raukat! Jos tuleekin joku kevennys, niin kuin esim. sinä vuonna, kun rutto ja nälänhätä vallitsi Intiassa, niin seuraa tätä pientä loma-aikaa nopeasti vielä voimakkaampi painostus ja yhä kovempi kristikunnan leikkuu- miesten huuto. Siten katoaa kärsivällisyys tähän saakka niin kärsivälliseltä ja vanhoilliselta luokalta, mikä on vielä sekin valmistus suurta koston päivän hätää varten.

Mutta kuinka tämä hopean arvon alentuminen voi tapahtua? Ketkä olivat kiinnostuneet siitä, että sellainen käännekohta tulisi maailmaan? Vastaamme: rahamiehet. Heidän toimenansa on työskennellä rahoilla niin kuin talonpoika maallansa — hankkiakseen itselleen ja suojelusliitoilleen mahdollisimman suuren voiton. Englantilaiset rahamiehet hallitsevat maailmaa; he ovat ajaneet asiaa pisimmälle ja ovat tutkistelleet sitä perin pohjin.

”Kaikki on sallittua sodassa,” sanotaan sananlaskussa, ja Englannin raha- ja valtiomiehet, jotka näyttävät olevan viisikymmentä vuotta edellä muusta maailmasta tässä suhteessa, näyttävät ajattelevan, että kauppasota on ajanmukaisempaa ja paljon tuottavampaa voittavalle puolelle kuin muinaisaikojen orjakauppa ja ryöstöretket. Noin sata vuotta sitten näkivät nämä teräväjärkiset rahamiehet, että kun heidän kansansa ei etupäässä harjoittanut maanviljelystä, niin olisi heille eduksi, jos he voisivat alentaa maanviljelystuotteiden hinnat, joita heidän täytyi ostaa toisilta kansoilta, ja että he, muun maailman ollessa hopearahakannalla, voisivat ansaita, tekemällä kauppoja kultarahakan- nan perustuksella. Niin ollen tuli Englannissa jo vuonna 1816 kultarahakanta voimaan. Laskettu vaikutus jäi kumminkin tulematta niin kauan kuin maailma piti hopearahakan- nan. Esimerkkinä tästä voidaan mainita, että vuonna 1872 hopeadollari oli 2 centtiä arvokkaampi kuin kultadollari. He etsivät silloin Yhdysvaltain ja Euroopan myötävaiku- tusta saadakseen näiden avulla kullon arvon nousemaan ja hopean samassa määrässä laskemaan. Nyt saisivat pakanat maksaa koko lystin. Maksuksi raakatavaroista saisivat he hopeata, kun taas heidät pakotettaisiin maksamaan tavaroista, joita he tahtoivat tuoda maahan kristityistä maista, kultakannan mukaan, so. noin kaksinkertaisesti. Suuremman

ulkomaankauppansa perusteella toivoi Englanti voivansa saada suurimman osan sitä voittoa, joka saataisiin tämän petoksen kautta.

Emme jätä huomioon ottamatta, että tuotannon ja kysynnän laki koskee myös vehnää, mutta niin kuin olemme osoittaneet, vehnän liikatuotantoa ei ole koskaan ollut, niin, vehnävarasto ei ole edes suurentunut samassa suhteessa kuin väestö on lisääntynyt. Siitä huolimatta ovat vehnän hinnat viimeisinä kahtenakymmenenä vuotena jostain syystä alituisesti laskeneet, kun taas toisten tuotteiden hinnat ovat pysyneet jotakuinkin paikoillaan. Sen osoittaa seuraava taulukko New Yorkin keskihinnoina:

	1878	1894
Ruis bushelilta	65 centtiä	68 centtiä
Kaura ”	33 ”	37 ”
Ohra ”	52 ”	51 ”
Kentucky tupakka naualta	7 ”	9,5 ”
Häränliha naualta	5,25 ”	5,5 ”
Sianliha ”	4,25 ”	5,5 ”
Heinät tonni	7,25 ”	8,5 ”

Vertaa näiden kanssa kolmea vehnän, puuvillan ja hopean noteerausta, joiden hinnat ovat laskeneet hopean hinnan alenemisen tähden:

	1878	1894
Puuvilla naualta	11 centtiä	7 centtiä
Vehnä bushelilta	1,20 ”	61 ”
Hopea unssilta	1,15 ”	63,50 ”

Mutta joku kysynee, eikö hopean arvon laskeminen ole johtunut myös liikatuotannosta kullan arvon nousemisen sijasta?

Vastaamme ei. Näiden molempien metallien tuotanto on kyllä ollut suuri, mutta se ei ole kumminkaan kasvanut samassa suhteessa kuin liike-elämä ja asutus ovat kasvaneet. Jos koko maailman kulta ja hopea lyötäisiin rahaksi, niin se ei voisi tyydyttää liiketarpeita eikä tekisi valtio-, pankki- ja kauppaobligatioita tarpeettomiksi.

Rahan lainaajalle on mieleen se, että rahan saanti lakimääräysten kautta rajoitetaan mahdollisimman pieneen, jotta liiketoiminta vaan voisi jatkua, niin että rahalla olisi suuri kysyntä, ja hän voisi lainata sen hyvää korkoa vastaan ja vaatia kaksinkertaisen varmuuden. Kaikki maailman rahaksi lyöty ja rahaksi lyömätön kulta arvioidaan vähemmäksi kuin 6 miljardiksi dollariksi, kun yksistään Yhdysvaltain julkiset ja yksityiset velat arvioidaan enemmän kuin kolme kertaa suuremmiksi. Venäjä oli ennen vuotta 1873 koettanut vaihtaa paperirahansa hopeaan, mutta ei voinut hankkia kylliksi hopeaa viedäkseen suunnitelman kokonaisuudessaan läpi. Tämä osoittaa, että hopean arvon laskeminen on saatu aikaan lainsäädännön kautta, ja ettei se johdu liikatuotannosta.

Mutta kuinka voivat kaikkien ”kristikunnan” kansojen edustajat yhtyä tällaiseen hankkeeseen pakanoita ja omia maanmiehiänsä vastaan? Vastaus on: Koska rahavalta

saattoi heidät harhaan, rahavalta – jota tahdomme kutsua ”Shylockiksi” (Juutalainen ”Venetsian kauppiassa”) – niihin seurauksiin nähden, jotka johtuisivat sellaisesta lainsäädännöstä. Ruhtinas Bismarckin ja monien Yhdysvaltain kongressin jäsenten edustajain lausunnot vahvistavat tämän. Petoksen kautta lyötiin siten lainsäädännön ohut kiila maailman rahojen kahden puolen väliin, jolloin hopean arvo alennettiin ja kullan arvo kaksinkertaistutettiin. Ja nyt, kun valtiomiehet näkevät tämän, he seisovat hämmästyneinä ja katsovat töllistellen kuilua. He näkevät myös, että jos hopea asetettaisiin muinaiselle paikalleen, niin se vahingoittaisi saamamiehiä hankkimatta kumminkaan velallisille korvausta siitä tappiosta, jonka he jo ovat kärsineet. Sitä paitsi antaisi ”Shylock” kaksinkertaistutettuaan omaisuutensa ja tulojensa arvon yhteiskunnan mieluummin joutua vaikeisiin ratkaisukohtiin ja vallankumouksiin, kuin jättäisi vapaaehtoisesti rahojensa sydänveren, jonka hän pusertaa miljoonista ihmisistä. Ja ”Shylockilla” on valta viedä tahtonsa läpi. Hän hallitsee kaikkia lainan ottajia, niin ollen myös hallituskia, jotka kaikki ovat lainan ottajia; hänellä on myös sanomalehdistö vallassaan, ja sen kautta hän kehottaa kansaa luottamaan ”Shylockin” rehellisyyteen ja hyväntahtoisuuteen ja kieltää hankkimasta itselleen hänen vihaansa, koska hän on niin mahtava. Ja kaikki, jotka suoraan tai epäsuoraan hyötyvät hänen petoksestaan ja näihin kuuluvat kaikki vaikutusvaltaiset piirit – huomaavat parhaaksi tukea häntä tai vaieta hiljaa.

Yhdysvaltain kongressissa ei kukaan aavistanut, kun se käsitteli tätä lakiehdotusta vuonna 1873, että sen tarkoituksena oli halventaa hopean arvoa, ja presidentti Grant, joka allekirjoituksensa kautta antoi laille sen voiman, selitti neljä vuotta myöhemmin, ettei hän ollut ymmärtänyt asiaa. Eversti Ingersoll lausui täydellä syyllä tästä laista, että se oli petos jokaista rehellistä velallista kohtaan Yhdysvalloissa, että se syntyi ahneuden tarkoituksessa, ja että jokaisen kunniallisen ihmisen tuli sitä vastustaa. Vuonna 1880 lausui Mr. Blaine senaatissa, että siirtyminen kultakannalle saattaisi tuhansia tappiolle ja miljoonia ahdinkoon. Sittemmin leimasi senaattori Vance vainaja hopean arvon alentamisen suurimmaksi rikokseksi, mitä maailma koskaan on nähnyt ja minkä rahamiehet ja heidän liittolaisensa ovat tehneet tahallansa lisätäkseen oman rikkautensa arvoa ja vähentääkseen muiden omaisuuden arvoa.

Koko kristityssä maailmassa valittavat maanviljelijät sitä tappiota, jonka kultaraha-kannan voimaansaattaminen on tuottanut heille. Kansainvälinen maanviljelyskongressi, joka vuonna 1896 pidettiin Budapestissä, selitti silloiselle presidenttikokelas Bryanille lähettämässään myötätuntoisuussähkösanomassa:

”Toivomme teille menestystä taistelussa saamamiesluokkaa vastaan, joka viimeisenä kahtenakymmenenä kolmena vuotena on luonut Euroopassa ja Amerikassa rahalainsäädännön, joka saattaa maanviljelyksen turmioon. Uskomme, että jollei hopeaa aseteta raha-arvoon, niin jatkaa kultakurssi koko Aasiassa ja Etelä-Amerikassa (Amerikan ja Euroopan) maanviljelijöiden ryöstämisestä, vieden heiltä heidän vaivansa koko palkan, mutta että teidän valitsemisenne voi kääntää pois Euroopasta uhkaavat maanviljelys- ja yhteiskuntavaikkeudet.”

Ruhtinas Bismarck selitti samana vuonna:

”Olen liian vanha käydäkseni koulua käypään rahaan nähden, mutta huomaan, että vaikka vuonna 1873 menettelin sen mukaan kuin silloin pidin parhaana (rahalainsäädäntöön nähden), niin oli kumminkin menettelyni, kun katselen seurauksia, liian kiirehditty.

”Talonpojat ovat juuri se luokka, jota ei meillä ole vara työntää luotamme. Jos he ovat vakuutetut, ja he väittävät olevansa vakuutetut siitä, että painostus, joka on kohdannut maanviljelystä, johtuu näistä rahavaihetuksista, niin täytyy hallituksemme punnita asemansa.”

Nykyinen hopean ja kaikkien niiden tavarain suunnaton halventuminen, joita myydään hopean perustuksella, tuli hyvin asteettain – kahdesta syystä. Ensiksikin vaadittiin aikaa ja taitavia temppeja hopean poistamiseksi, koska sitä vielä kysyi useampi kuin puoli maailmaa. Toiseksi koettivat hopeakaivosten omistajat ja heidän osakaskumppaninsa sekä kaukonäköiset valtiomiehet kääntää pois tulevan pahan. Amerikassa onnistui heidän ponnistelunsa siinä määrin, että kongressi hyväksyi vuonna 1878 ja 1890 hopealle suotuisan lain, mutta tätä lakia ei voitu soveluttaa. Hopean täytyi olla joko lain määräämä arvomittari kullaan tavoin tai kauppatavarana, niin kuin timantit, vehnä jne. ja niin ollen niiden hinnanvaihtelujen alaisena, jotka johtuvat tuotannosta ja kysynnästä. Kun sen tähden tämä laki peruutettiin, laski hopean arvo yhdellä kertaa puoleen kullaan arvosta, ja siitä johtui uusia vaikeuksia, jotka olivat erittäin tuntevia vuonna 1895.

Yhdistämme edellisen seuraaviin kohtiin:

1) Maailman leikkuumiehet, ”kristikunnan” maanviljelijät, ovat ahdingossa huolimatta siitä avusta, jonka koneet ovat tuottaneet heille, ja huutavat kovasti vapahdusta, jota odottavat lainsäädännöltä.

2) Lainlaatijat näkevät vaikeuden ja mistä se on tullut, ja he selittävät, että se on syntynyt rahamiesten petoksen kautta.

3) Lainlaatijat näkevät kumminkin, etteivät he voi asettaa hopeaa raha-arvoonsa (1/16 kullasta) saamatta sen kautta aikaan yleistä pakokauhua, niin, vallankumousta, ja sen tähden he pitävät parhaana olla koettamatta parantaa sairautta parannuskeinolla, joka on vielä pahempi kuin itse sairaus.

4) Kaikilta puolin myönnetään, ettei tämä petos vahingoita ainoastaan maanviljelijöitä ja tee heitä tyytymättömiksi, vaan että se herättää myös vihaa ja katkeruutta yhteiskunnan vanhoillisimmassa aineksessa.

5) Kaikki ajattelevat ihmiset ovat yksimielisiä siitä, että teollisuustyöntekijät ovat kypsiä vallankumousta varten, joka vastustamattomalla voimalla lakaisisi pois nykyiset yhteiskuntalaitokset, jos tähän saakka vanhoilliset maanviljelijät yhtyisivät heihin.

6) Muutamit harvat vuodet lienevät riittäviä tuollaisen kapinan aikaansaamiseksi.

Jokaisen, joka vertaa näitä suhteita Jaakobin ennustuksen kanssa (5:1-9), täytyy hämmästyä ennustuksen tarkkaa täyttymistä ja pitää tätä tarkkuutta todistuksena Jumalan nykyisten olosuhteiden ennalta näkemisestä, jotka olosuhteet valmistavat sitä suurta hädän aikaa, joka raivaa tien Immanuelille ja hänen ihanalle rauhanhallitukselleen maan päällä.